

Arrest

nr. 57 310 van 3 maart 2011
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, bent afkomstig uit Gumri, Armenië. U hebt samen met uw vader, S.(...) V.(...) (O.V. 6.549.021), Armenië verlaten omwille van de problemen die uw vader ondervond naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij de manifestatie op 1 maart 2008 te Jerevan. Uw vader was slachtoffer van de aardbeving in 1988 en hij verloor tijdens deze aardbeving één van zijn dochters. Uw vader hoopte als slachtoffer op de steun van Levon Ter Petrosyan, die in zijn verkiezingsverklaringen had gezegd de slachtoffers van de aardbeving te zullen helpen. Uw vader besloot Levon Ter Petrosyan te ondersteunen en hij bracht andere slachtoffers van de aardbeving samen waarmee hij naar de manifestatie in Jerevan op 1 maart 2008 trok. Die dag ontstonden er serieuze rellen en uw vader werd samen met anderen gearresteerd. Uw vader werd tijdens zijn arrestatie hardhandig behandeld en zijn gegevens werden geregistreerd. Hij werd de volgende ochtend vrijgelaten. Uw vader werd een aantal dagen later opnieuw opgepakt door de politie in Gumri. U en uw vader werden sinds maart 2008 steeds

opnieuw lastiggefallen door de politie. Deze problemen bleven bestaan tot jullie vertrek naar België. Uw vader had geen andere problemen had dan deze die het gevolg waren van zijn acties voor de presidentsverkiezingen in 2008. U verliet samen met uw vader Armenië op 11 december 2009 en jullie reisden via Moskou en Minsk (Wit-Rusland) naar België. Jullie kwamen in België aan op 18 december 2009 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie de geboorteakte van uw vader, uw geboorteattest, de geboorteakte en overlijdensakte van uw overleden zus, een attest van het dorpsbestuur dat uw vader slachtoffer was van de aardbeving van 1988, de huwelijksakte van uw ouders, attesten van uw sportactiviteiten, en medische attesten van uw vader voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader, S.(...) V.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 6). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag verbindt aan deze van zijn vader S.V. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn vader.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 57 309 van 3 maart 2011 aan de vader van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Zowel in een eerste als in een tweede middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, afgeleid uit de schending van het recht door gebruik van onjuiste motieven. Verzoeker stelt respectievelijk dat het feit dat de toestand in het algemeen in Armenië geen situatie van vervolging meer zou uitmaken, niet betekent dat er geen particuliere vervolging meer zou zijn en dat hij in de onmogelijkheid is om concrete bewijzen voor te brengen. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen.

2.1.2. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofd feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: "Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008", stuk 16 van het administratief

dossier). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoeker voorgehouden profiel, i.e. sympathisant bij de oppositie bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. De voorzitter van de gezaghebbende mensenrechtenorganisatie, zijnde het Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde zelfs dat er behalve twee welbepaalde oppositiemilitanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie door de autoriteiten werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

Verzoeker weerlegt voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft niet. Hij brengt geen indicatie bij waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct zou zijn, noch dat hij gezocht wordt in zijn land van herkomst. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavig beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2. Het verzoekschrift ontwikkelt geen argumenten inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Ook wat betreft deze status ligt de bewijslast bij verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië toont verzoeker niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoeker niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER